

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 4 października 2019 r. – KM/Subdelegación de Gobierno de Albacete

(Sprawa C-731/19)

(2019/C 432/34)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KM

Strona pozwana: Subdelegación de Gobierno de Albacete

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładnia wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 23 kwietnia 2015 r. (sprawa C-38/14, Zaizoune ⁽¹⁾), zgodnie z którą hiszpańskie organy administracji publicznej i sądy mogą stosować bezpośrednio dyrektywę 2008/115/WE ⁽²⁾, na niekorzyść obywatela państwa trzeciego, z pominięciem i niestosowaniem uregulowania krajowego, korzystniejszego w zakresie przewidzianych kar, a ze zwiększeniem odpowiedzialności karnej oraz ewentualnym nieprzestrzeganiem zasady legalności w sprawach karnych, jest zgodna z jego orzecznictwem dotyczącym granic bezpośredniej skuteczności dyrektyw; oraz czy niezgodności uregulowania hiszpańskiego z dyrektywą należy zarządzić nie w ten sposób, lecz raczej w drodze zmiany przepisów prawa lub zastosowania środków przewidzianych przez prawo wspólnotowe w celu skłonienia państwa do należytej transpozycji dyrektyw.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 23 kwietnia 2015 r., Zaizoune (C-38/14, EU:C:2015:260).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2019 r. – Komisja Europejska/Hiszpania

(Sprawa C-788/19)

(2019/C 432/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Gossement i C. Perrin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii:

- ustanawiając skutki niewykonania zobowiązania informacyjnego dotyczącego dóbr i praw za granicą lub złożenia po terminie formularza „Modelo 720”, które prowadzą do zaklasyfikowania wspomnianych aktywów jako nieuzasadnionych zysków majątkowych, które nie ulegają nigdy przedawnieniu;

- nakładając automatycznie stałą grzywnę w wysokości 150 % w przypadku braku wykonania obowiązku informacyjnego w odniesieniu do dóbr i praw za granicą lub w przypadku złożenia po terminie formularza „Modelo 720”;
- stosując stałe grzywny za niewykonanie obowiązku informacyjnego w odniesieniu do dóbr i praw za granicą lub w przypadku złożenia po terminie formularza „Modelo 720”, których poziom jest wyższy niż sankcje przewidziane przez ogólny system dla podobnych wykroczeń;
- nie wykonało zobowiązań ciążących na nim na mocy art. 21, 45, 56 i 63 TFUE oraz art. 28, 31, 36 i 40 porozumienia o EOG.
- Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Hiszpańskie uregulowanie podatkowe nakłada na podatkowych rezydentów Hiszpanii obowiązek zadeklarowania określonych dóbr i praw położonych za granicą za pomocą formularza deklaracji podatkowej („Modelo 720”). W przypadku niewykonania lub błędnego wykonania tego obowiązku, stosuje się szczególny system sankcji.

Komisja dochodzi do wniosku, że sankcje, które polegają na zakwalifikowaniu aktywów jako zysków majątkowych, na niestosowaniu zwykłych zasad przedawnienia oraz na stosowaniu stałych grzywien, stanowią ograniczenie podstawowych swobód z TFUE i EOG. Pomimo iż co do zasady środki te można uznać za adekwatne dla realizacji zamierzonych celów zwalczania unikania opodatkowania i oszustw podatkowych i zapobiegania im, to jednak okazują się one nieproporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2019 r. – Komisja Europejska/Republika Austrii

(Sprawa C-796/19)

(2019/C 432/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Walter Mölls, Cécile Vrignon)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła ciążącym na niej zobowiązaniom wynikającym z art. 3 lit. a) dyrektywy 2007/59/WE⁽¹⁾, wyznaczając jako właściwy organ do celów tej dyrektywy inny organ niż władzę bezpieczeństwa, o której mowa w art. 16 dyrektywy 2004/49/WE⁽²⁾;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.